

Ruth Ware

Jocul minciunii

Traducere din engleză și note de
Ionela Chirilă

În dimineața asta, Estuarul e larg și cufundat în tăcere, cerul de un albastru-fad e bătut de nori rozalii, unduioși și vâluriți ca solzii de pește, iar marea, puțin adâncă, abia dacă se încrețește în briza calmă, astfel că lătratul câinelui s-a auzit în liniștea din jur ca niște detunături de armă, alungând roiuri de pescăruși care țipă și se învârtesc în aer.

Câinele zburdă fericit înspre râu, aruncând în aer cârdu-rile de nagâți și rândunele în timp ce zorește de-a lungul canalului, unde pământul se leapădă de dunele de nisip încărcate de spini și iarbă, făcând loc noroiului împănat cu trestie, un loc în care apa este când dulce, când sărată.

În depărtare, Moara¹ stă de pază, neagră și bătută de vânturi, proiectată pe cerul calm al dimineții, singura construcție umană din peisajul care se retrage încet în mare.

— Bob! Vocea femeii care se chinuia, gâfâind, să țină pasul, se aude stridentă peste tirul de lătrături. Bob, ticălosule ce ești! Dă jos din gură! Dă jos din gură, n-auzi? Ce-ai găsit?

¹ Tide Mill — în engleză, în original, moară de apă care are la bază energia mareomotrică. Pentru coerență, în carte o vom numi Moară.

Ruth Ware

Pe măsură ce se apropie, vede câinele care trage iar de ceva ce iese din noroi, încercând să-l scoată de acolo.

— Bob, brută mizerabilă, ești plin de noroi din cap până-n picioare! Dă-i drumul! Oh, Doamne, sper că nu e altă oaie moartă!

Câinele mai trage o dată, face un ultim efort eroic, suficient de puternic încât să-l arunce câțiva pași înapoi în jos pe țârm, cu ceva în gură. Câinele se cațără repede înapoi pe malul canalului, așezând triumfător captura la picioarele stăpânei.

Și, ca marea care se întinde peste țârmuri, liniștea se lasă încă o dată peste golf, în timp ce femeia stă în picioare, uluită, cu câinele răsuflând din greu la picioarele ei.

REGULA 1

SĂ MINȚI

Nu se aude altceva decât o banală alarmă de SMS, un *bip-bip* domol răsunând în noapte, dar care nu-l trezește pe Owen și nu m-ar fi trezit nici pe mine, dacă n-aș fi fost deja trează, zăcând în pat, contemplând întunericul, cu copilul alintându-se la piept, nu tocmai sugând, dar nici dându-mi drumul.

Stau întinsă și mă gândesc o clipă la mesajul primit, întrebându-mă de la cine ar putea să fie. Cine trimite mesaje la ora asta? Niciunul dintre prietenii mei nu e treaz la ora asta... și totuși poate că Milly a intrat în travaliu... Oh, Doamne, nu poate să fie Milly, nu? Am promis să-l iau pe Noah la mine dacă părinții lui Milly nu ajung la timp din Devon ca să aibă grijă de el, dar nu m-am gândit că...

Din locul în care mă aflu, nu reușesc să ajung la telefon și, în cele din urmă, o desprind pe Freya de la sân, punându-i un deget în colțul gurii, și o așez pe spate, o legăn ușor, iar ea, îmbuibată de lapte, își dă ochii peste cap de somn, ca un drogat. O privesc o clipă, cu

Ruth Ware

palma așezată ușor pe trupușorul ei ferm, simțind frea-mătul inimii în colivia ei pe măsură ce copila se liniș-tește, apoi mă întorc să verific telefonul, iar propria-mi inimă, imitând-o pe cea a fiicei mele, își grăbește și ea pasul.

Tastez PIN-ul, închizând ușor ochii din cauza lumi-nozității ecranului, și-mi spun să încetez cu prostiile; mai sunt patru luni până îi vine vremea lui Milly să nască, așa că probabil e doar un spam de genul: *V-ați gândit că ați putea să recuperați banii de asigurare de la banca dumneavoastră?*

Dar când telefonul s-a deblocat în sfârșit, văd că nu e Milly. Iar mesajul nu are mai mult de patru cuvinte.

Am nevoie de voi.

Este 3:30 dimineața, iar eu sunt trează de-a bine-lea, măsurând cu pașii podeaua rece a bucătăriei, muș-cându-mi unghiile ca să încerc să-mi potolesc pofta de țigări. N-am mai pus gura pe țigară de aproape zece ani, dar nevoia să fumez e uriașă în diverse momente de stres și frică.

Am nevoie de voi.

Nu trebuie să întreb ce vrea să zică, pentru că știu, așa cum știu și cine a trimis mesajul, chiar dacă este de pe un număr pe care nu-l recunosc.

Kate.

Kate Atagon.

Simplul ei nume îmi trezește amintiri incredibil de vii, ca un talaz: mirosul săpunului ei, pistruii de pe nas, scorțișoară pe pielea măslinie. Kate. Fatima. Thea. Și eu.

Cu telefonul cald încă în buzunar, așteptând să curgă mesaje, închid ochii și mi le imaginez pe toate.

Fatima doarme lângă Ali, cuibărită la spinarea lui. Răspunsul ei va veni pe la 6 dimineața, când se trezește să le gătească micul dejun Nadiei și lui Samir și să-i pregătească de școală.

Thea... pe Thea nu mi-o pot închipui așa de ușor. Dacă lucrează în ture de noapte, atunci e la cazinou unde personalul nu are voie cu telefoane personale, care sunt încuiate în vestiare până la sfârșitul programului. Poate că iese din tură pe la 8 dimineața? Apoi se duce cu fetele să bea un pahar de ceva și abia după aceea va răspunde, agitată după o noapte în care a reușit cu brio să facă față tuturor amatorilor, să adune cipurile, să aibă grijă să nu fie trasă pe sfoară de jucătorii profesioniști.

Și Kate. Kate trebuie să fie trează... doar ea mi-a trimis mesajul! Stă la masa de lucru a tatălui ei — masa ei acum, bănuiesc — uitându-se pe fereastra care dă spre Estuar cu apele lui cenușii înaintea zorilor, reflectând norii și trupul întunecat al Morii. Fumează, așa cum a făcut dintotdeauna. Ochii îi sunt pironiți asupra valurilor, a curenților veșnic schimbători ai mării, într-un peisaj care nu se schimbă niciodată și care totuși, în același timp, nu e niciodată același de la un moment la altul — ca și Kate, de altfel.

Părul ei lung e dat la o parte de pe față, dezvăluind osatura fină și liniile săpate în colțurile ochilor de cei treizeci și doi de ani de vânt și mare. Degetele ei sunt pătate de vopsele uleioase infiltrate în cuticule, intrate adânc sub unghii, iar ochii ei sunt de un albastru-închis, cea mai adâncă nuanță posibilă, profundă și de nepătruns. Stă și așteaptă răspunsurile noastre. Dar ea știe foarte bine ce o să-i răspundem — ce răspundem

Ruth Ware

de fiecare dată când primim un mesaj cu aceste patru
cuvinte.

Vin.

Vin.

Vin.

— Vin! îi urlu spre scări lui Owen care strigase ceva peste scâncetele și sughiturile Freyei.

Când ajung sus, în dormitor, îl găsesc cu ea în brațe, mergând prin cameră dintr-o parte într-alta, cu fața încă boțită și roșie de la pernă.

— Îmi pare rău, zice el, înăbușindu-și un căscat. Am încercat s-o calmez, dar n-am deloc noroc cu ea. Știi cum face când e flămândă.

Mă așez în pat și mă proptesc de perne, până când reușesc să stau cu spatele pe tăblia patului, iar Owen îmi întinde o Freya roșie la față de indignare, care întâi îmi aruncă o privire furioasă, apoi se aruncă pe sânii mei, icnind de mulțumire.

E liniște în casă, nu se aude decât suptul ei lacom. Owen cască din nou, își ciufulește părul, se uită la ceas și apoi își trage chiloții pe el.

— Te scoli deja? îl întreb eu surprinsă.

El îmi face semn că da.

— Păi, dacă tot m-ai trezit... N-are sens să mă culc din nou, doar ca să mă trezesc la 7. Urăsc luna!

Ruth Ware

Mă uit la ceas. E ora 6, mai târziu decât mi s-a părut mie. Probabil că m-am plimbat prin bucătărie mai mult decât am crezut.

— Dar tu ce făceai trează la ora asta? mă întrebă el. Te-a trezit mașina de gunoi?

Clatin din cap.

— Nu, n-am mai putut să dorm.

O minciună. Aproape că uitasem cum se simte pe limbă, alunecoasă și nesuferită. Simt în buzunarul de la cămașa mea de noapte greutatea și căldura telefonului. Aștept să vibreze.

— Asta e, zice el, chinându-se să-și înăbușe încă un căscat și încheindu-și nasturii de la cămașă. Vrei cafea, dacă tot fac?

— Da, sigur, îi zic. Apoi, în momentul în care iese pe ușă, îl strig: Owen!

Dar a plecat deja și nu mă aude.

Se întoarce zece minute mai târziu cu cafeaua, dar de data asta am lecția deja pregătită și știu ce urmează să-i zic și tonul relaxat pe care o să-i spun. Înghit totuși, cu greutate, și-mi trec limba peste buzele uscate de neliniște.

— Owen, am primit ieri un mesaj de la Kate.

— Kate de la muncă? întrebă el.

Pune cafeaua pe masă, trântind-o ușor; se varsă puțin, iar eu mă folosesc de mâneca de la cămașa de noapte ca de o cârpă, ca să șterg cafeaua.

— Nu, Kate Atagon. Știi, am fost la școală cu ea?

— Oh, Kate *ai*a. Tipa care și-a adus câinele la nunta la care am fost?

— Exact. Shadow.

Mi-l aduc aminte. Shadow, un ciobănesc german cu un nas negru și cu blana ca tăciunele pe spate. Mi-aduc

aminte de felul lui de a sta în ușa, de a mârâi la străini, de a-și arăta burta ca neaua celor pe care îi îndrăgește.

— Deci...? mă îmboldește Owen, iar eu îmi dau seama că tac de ceva vreme, pierzând șirul gândurilor.

— Ah, da. Deci, m-a invitat să stau la ea o vreme și m-am gândit că aș putea să mă duc.

— Nu sună rău deloc. Când vrei să pleci?

— Păi... acum. M-a invitat să mă duc acum.

— Și Freya?

— O iau cu mine.

Evident, aproape că am spus, dar m-am abținut. Freya n-a acceptat niciodată biberon, indiferent cât ne-am chinuit cu ea. O singură dată m-am dus într-o seară la o petrecere și a urlat de la 7:30 la 11:58, când am intrat buluc pe ușa apartamentului ca s-o iau rapid din brațele epuizate și înțepenite ale lui Owen.

Urmează din nou tăcere. Freya își lasă capul pe spate, mă privește încruntată și apoi râgâie ușor și se întoarce la treaba ei serioasă, să se sature. Văd pe chipul lui Owen gândurile care îi trec prin cap... că îi va fi dor de noi... că va avea patul numai pentru el... că o să doarmă până târziu dimineața...

— Aș putea să lucrez la camera copilului, zice el în cele din urmă.

Dau din cap că da, deși asta e o continuare a unei discuții mai lungi pe care am tot avut-o. Owen ar vrea ca, la șase luni, Freya să fie mutată în camera ei, iar dormitorul, și eu odată cu el, să îi aparținem din nou. Eu... sunt de altă părere. Motiv pentru care nu mi-am făcut timp să decongestionez camera de oaspeți și s-o văruiesc în culori potrivite pentru un bebeluș.

— Sigur, cum să nu? îi zic eu.

Ruth Ware

— Păi, atunci, ce să zic, dă-i bătaie! zice Owen într-un final. Se întoarce cu spatele și încearcă să-și găsească o cravată. Vrei mașina? mă întreabă el, peste umăr.

— Nu, e OK. O să iau trenul. Kate o să mă ia de la gară.

— Ești sigură? Doar n-o să te trambalezi în tren cu toate lucrurile Freyei, nu? E dreptă?

— Poftim? Pentru o clipă nu pricep ce vrea să zică, apoi îmi dau seama: cravata. Ah, da, e dreptă. Nu, pe bune. Mi-e bine cu trenul. O să fie mult mai ușor, pentru că, dacă Freya se trezește, pot s-o hrănesc. O să pun toate lucrurile ei în căruț.

Owen nu-mi răspunde și-mi dau seama că el deja își face planul pentru ziua de azi, bifând în minte căsuțe, exact cum făceam și eu acum câteva luni — numai că acum am senzația că era într-o altă viață.

— OK, ei bine, uite, dacă ești de acord, plec azi.

— Azi? Își ia mărunțișul de pe comodă și și-l pune în buzunar, apoi vine să mă sărute pe frunte, de plecare. Dar ce-i așa grabă?

— Nu-i nicio grabă, zic eu și simt cum mă înroșesc.

Urăsc să mint. Mă distra cândva, până când minciuna mi-a fost băgată pe gât cu de-a sila. Acum nu mă gândesc des la asta, poate și pentru că m-am gândit prea mult timp, dar e întotdeauna acolo, în spatele amintirilor, ca un dinte care deranjează dintotdeauna și care, dintr-odată, zvâcnește de durere.

Însă cel mai mult detest să-l mint pe Owen. Am reușit întotdeauna să-l țin departe de pânza de păianjen a minciunilor, și acum e atras în cursă. Apoi mă gândesc la Kate, la mesajul care e acolo, în telefonul meu, și am senzația aceea de otrăvă care se scurge din el, infestând camera, amenințând să distrugă totul.

— Ideea e că, în clipa de față, faza cu Kate pică în perioada dintre proiecte, așa că e un moment potrivit pentru ea și... o să mă întorc la muncă în câteva luni, așa că am sentimentul că e cum nu se poate mai bine acum.

— OK, zice el, amuzat, fără să bănuiască ceva. Bun, atunci ar fi mai bine să te sărut cum trebuie de plecare.

Mă sărută, un sărut adevărat, adânc, care mă face să-mi amintesc de ce-l iubesc și de ce nu suport să-l mint. Apoi se retrage și o sărută pe Freya. Ea își mută privirea într-o parte ca să se uite la el, neîncrezătoare, oprindu-se o clipă din supt, apoi se întoarce la treaba ei, sugând cu o hotărâre pe care o îndrăgesc din cale-afară.

— Și eu te iubesc, vampiraș ce ești, îi zice Owen cu dragoste. Apoi, spre mine: Cât durează călătoria?

— Cred că patru ore. Depinde de legături.

— OK, păi, distracție plăcută și dă-mi un mesaj când ajungi. Cam cât crezi că o să stai?

— Câteva zile? arunc eu într-o doară. O să mă întorc înainte de weekend.

Încă o minciună. Nu știu. N-am nici cea mai vagă idee. Cât timp are Kate nevoie de mine.

— O să văd când ajung acolo.

— Bine, spune el. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

În sfârșit, ceva despre care nu trebuie să mint.

Îmi aduc aminte de ziua aceea, ba chiar de ora și minutul în care am văzut-o pe Kate pentru prima oară. Era în septembrie. Luasem trenul spre Salten, unul de dimineață, ca să ajung la școală înainte de ora prânzului.

— Scuză-mă! am strigat eu, emoționată, spre peronul gării, cu vocea marcată de anxietate.

Fata din fața mea s-a întors. Era foarte înaltă și extrem de frumoasă, cu un chip prelung, ușor arogant, ca o pictură de Modigliani. Părul ei negru îi ajungea până în talie, decolorat la capete într-o nuanță de auriu care se difuza treptat înspre creștet, iar blugii îi erau rupți pe talie.

— Da?

— Scuză-mă, de-aici pleacă trenul spre Salten? am întrebat-o cu răsufarea întretăiată.

Ea m-a măsurat din cap până-n picioare, iar eu simțeam cum mă judecă, analizându-mi uniforma Internatului Salten, fusta bleumarin, țeapănă de nouă ce era, și puloverul fără cusur pe care îl luasem de pe umerăș în dimineața aceea pentru prima dată.

— Nu știu, a zis ea în cele din urmă, întorcându-se spre o fată din spatele ei. Kate, ăsta e trenul spre Salten?

— Nu fi nașpa, Thee! i-a întors-o fata.

Vocea ei aspră părea a unei persoane mai în vârstă, dar nu credeam că are mai mult de șaisprezece, șaptesprezece ani. Părul castaniu-deschis era tuns foarte scurt, încadrându-i chipul și, chiar și când îmi zâmbea, pistrii ei ca niște condimente presărate pe nas se încrețeau.

— Da, a zis ea, ăsta e trenul spre Salten. Totuși, ai grijă să urci în jumătatea care trebuie, că se desparte în Hampton's Lee.

Apoi s-au întors cu spatele la mine și erau deja la jumătatea scărilor spre peron când mi-am dat seama că nu întrebam care era jumătatea care trebuie?

M-am uitat pe panoul informativ.

Pentru Salten, urcați-vă în primele șapte vagoane din față, scria pe panou, dar care erau primele „din față“? Primele din față, adică cele mai aproape de turnichete sau primele, adică cele din fața trenului, în direcția de mers a trenului când iese din stație?

Nu era nimeni de la gară prin preajmă ca să întreb, iar pe panou vedeam că nu am decât câteva minute la dispoziție ca să aflu, așa că, în cele din urmă, m-am dus spre capătul trenului, unde am văzut că se duceau și fețele, și mi-am târât valiza grea în vagonul din urmă.

Intrasem într-un compartiment cu doar șase locuri, din care niciunul ocupat. De îndată ce am închis ușile, s-a auzit fluierul conductorului și, cu sentimentul oribil că s-ar putea să fiu în partea greșită a trenului, m-am așezat, simțind pe pielea picioarelor asprimea tapițeriei de pe scaun.

Trenul s-a pus în mișcare în zăngănit și scârțâit de roți, metal pe metal, ieșind din caverna întunecată a gării, iar soarele a inundat brusc compartimentul, aproape

Ruth Ware

orbindu-mă. Mi-am pus capul pe spătar și am închis ochii, ca să nu mă mai deranjeze soarele și, pe măsură ce trenul prindea viteză, îmi imaginam cam ce-ar fi dacă n-aș ajunge în Salten, unde mă aștepta directoarea. Dacă ajungeam în Brighton sau Canterbury sau în cu totul alt loc? Sau, și mai rău, ce s-ar întâmpla dacă m-aș rupe în jumătate când trenul avea să se despartă, trăind două vieți, fiecare deviind de la cealaltă, fiecare îndepărtându-se din ce în ce mai mult de acel „eu” la care trebuia să ajung.

— Bună, am auzit o voce, și am căscat ochii instantaneu. Văd că ai reușit să urci, în cele din urmă.

Era fata de pe peron, cea căreia cealaltă i-a zis Thee. Stătea în ușa compartimentului meu, rezemându-se de cadrul de lemn, învărtind între degete o țigară neaprinsă.

— Da, i-am răspuns, încă ușor iritată că ea și prietena ei nu s-au deranjat să-mi explice la care capăt să urc. Sau, mă rog, am continuat eu, cel puțin așa sper. Țsta e capătul corect pentru Salten, nu?

— Da, ăsta e, mi-a răspuns ea laconic, m-a măsurat din nou din cap până-n picioare, a bătut țigara neaprinsă de cadrul ușii și apoi mi-a zis, cu aerul cuiva care era pe punctul de a-ți face o favoare: uite care-i faza, să nu crezi că-s vreo scorpie, dar voiam să-ți zic că oamenii nu se îmbracă în mod normal cu uniforma de școală când merg cu trenul.

— Poftim?

— Lumea se schimbă în uniformă în Hampton's Lee. E... cum să zic? Ceva prestabilit. M-am gândit să-ți zic. Numai bobocii și nou-venitele poartă uniforma pe drum. Te cam face să ieși în evidență.

— Deci... și tu ești la Internatul Salten?

— Mda. Îmi spăl păcatele.